

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 135/2011-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Š. B., S., zastúpeného advokátskou kanceláriou JUDr. M. M., s. r. o., V., adresa na doručovanie P., v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. M. M., vo veci namietaného porušenia jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Poprad sp. zn. 2 Nt 5/2010 z 31. augusta 2010 a uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 7 Tos 50/10-30 z 24. novembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Š. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. februára 2011 doručená sťažnosť Š. B., S. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Poprad (ďalej len

„okresný súd“) sp. zn. 2 Nt 5/2010 z 31. augusta 2010 a uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 7 Tos 50/10-30 z 24. novembra 2010.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

«Uznesením Okresného súdu v Poprade č. 2Nt 5/2010-15 zo dňa 31. 8. 2010 súd zamietol návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania skončeného právoplatným rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. z. 5 T 274/02...

Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ v zákonnej lehote dňa 6. 9. 2010 sťažnosť, ktorú následne dňa 1. 10. 2010 doplnil prostredníctvom svojho obhajcu...

Krajský súd v Prešove uznesením č. 7Tos 50/10-30 zo dňa 24. 11. 2010 sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu Okresného súdu v Poprade č. 2Nt 5/10 zo dňa 31. 8. 2010 zamietol...

Sťažovateľovi boli základné práva odňaté a pošliapané. Máme za to, že garanciou Ústavy SR, ktorá dáva sťažovateľovi právo na riadny a spravodlivý proces, mu toto nikto nemôže vziať. Ústava vychádza z princípu právneho štátu, v ktorom nemožno nikoho odsúdiť bez toho, aby bol vinným, a ak sa tak stane, občan má právo na nápravu. Nie je možné, aby bolo právo človeka na spravodlivý súdny proces, ktoré jednoznačne garantuje Ústava SR, a ku ktorému patrí aj prezumpcia neviny, pošliapané...

V prípade sťažovateľa vyšli najavo nové skutočnosti - výpoveď A. B., ktorý sa sám k spáchaniu skutku, za ktorý bol sťažovateľ odsúdený, priznal. Najavo teda vyšli nové a zásadné skutočnosti, ktoré odôvodňujú obnovu konania. Sú to skutočnosti o takej váhe, a tak zásadné, že samy o sebe odôvodňujú iné rozhodnutie o vine. Výpoveď samotného páchatel'a a jeho priznanie sa k činu je skutočnosťou, ktorá má nesmiernu váhu a zásadný vplyv na rozhodnutie o vine sťažovateľa... Krajský súd v Prešove v zamietavom uznesení proti sťažnosti sťažovateľa pripúšťa, že vyšli najavo nové skutočnosti, ktoré predtým neboli známe, ale zjavne ich nepovažuje za skutočnosti, ktoré odôvodňujú obnovu konania. Máme za to, že v právnom štáte, ako takom, je nepripustné, aby keď sa nájde skutočný páchatel' činu, ktorý sa k spáchaniu skutku prizná, súd nepovolil obnovu konania...

Trestný poriadok taxatívne v § 394 vymenúva podmienky obnovy konania. V § 394 sa uvádza, že obnovu konania sa za tam uvedených podmienok obnoví, a nie, že sa môže obnoviť...

Obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorou sa protizákonné vecí „zmažú“ a konanie sa začne nanovo, čím sa predsa dosiahne stav v súlade s právom, a to predsa právo na spravodlivý súdny proces garantuje. O pomeroch ostatných účastníkov sa rozhodne znova. Súd, ktorý sa riadi Trestným poriadkom, by sa mal riadiť aj základnými zásadami trestného práva, pričom zásada „in dubio pro reo“ je zásadou tak zásadnou, že v prípade akýchkoľvek pochybností, ak nie je jednoznačne preukázaná vina obvineného, sa konanie zastaví. Nemožno predsa odsúdiť niekoho za niečo, pričom si o jeho vine nie sme si istí. Túto zásadu garantuje samotný právny štát.»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil:

„Okresný súd Poprad a Krajský súd v Prešove v konaní sp. zn. 2Nt 5/10 porušili základné práva sťažovateľa podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Okresný súd v Poprade a Krajský súd v Prešove sú povinní spoločne a nerozdielne sťažovateľovi zaplatiť sumu 100 000- € ako odškodnenie na účet č. ... do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 124 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Pri prerokovaní časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie práva podľa čl. 6 dohovoru uznesením okresného súdu č. k. 2 Nt 5/2010-15 z 31. augusta 2010, ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať v prípade, ak takúto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy.

Vo vzťahu k postupu a rozhodnutiu okresného súdu ako súdu prvého stupňa sťažovateľ využil možnosť, ktorú mu ponúka zákon, teda Trestný poriadok, a obrátil sa na krajský súd, ktorý na základe opravného prostriedku vo veci konal a rozhodol. Právo druhostupňového súdu preskúmať na základe podanej sťažnosti uznesenie okresného súdu a poskytnúť tak ochranu sťažovateľovmu právu vylučuje právomoc ústavného súdu bezprostredne preskúmať prvostupňové rozhodnutie všeobecného súdu v sťažovateľovej veci.

Vzhľadom na uvedené bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie (obdobne napr. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 208/08).

2. Vo zvyšnej časti sťažnosti sťažovateľ namietal porušenie práva podľa čl. 6 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 7 Tos 50/10-30 z 24. novembra 2010.

V tejto súvislosti sťažovateľ namietal, že aj napriek tomu, že vyšli najavo nové skutočnosti – výsluch svedka, ktorý potvrdil, že skutku, za ktorý bol sťažovateľ v minulosti odsúdený, sa dopustil on, okresný súd ani krajský súd nepovolili obnovu konania. Podľa názoru sťažovateľa tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj práva zaručujúceho prezumpciu nevinu podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, sa považuje za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

Podľa § 393 ods. 1 Trestného poriadku účinného od 1. januára 2006 (ďalej len „Trestný poriadok“) ak sa skončilo trestné stíhanie vedené proti určitej osobe právoplatným rozsudkom, právoplatným trestným rozkazom alebo právoplatným uznesením, možno v trestnom stíhaní tej istej osoby pre ten istý skutok pokračovať, len ak bola povolená obnova konania.

Podľa § 393 ods. 2 Trestného poriadku pred povolením obnovy konania možno na zaistenie dôkazného materiálu alebo na zaistenie osoby obvineného vykonávať úkony len v medziach ustanovení tohto dielu.

Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku súd návrh na povolenie obnovy konania zamietne, ak nezistí podmienky obnovy konania podľa § 394.

Ústavný súd zistil, že rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5 T 274/02 z 20. februára 2003 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 2 To 44/03 z 28. októbra 2003 bol sťažovateľ spolu s ďalším obvineným uznaný za vinného zo spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný zákon“), za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov s podmiennečným odkladom výkonu trestu na dobu 1 roka a zároveň mu bol uložený trest zákazu činnosti vykonávať zamestnanie člena mestskej polície na dobu 2 rokov.

Podaním z 12. mája 2010 sťažovateľ inicioval povolenie obnovy právoplatne skončeného konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 5 T 274/02. Svoj návrh odôvodnil tým, že vyšli najavo skutočnosti preukazujúce, že trestného činu, za ktorý bol odsúdený, sa dopustil niekto iný.

Okresný súd na verejných zasadnutiach v konaní o povolenie obnovy konania vypočul sťažovateľa, viacerých svedkov, medzi nimi aj toho, ktorý sa ku skutku, ku ktorému došlo v roku 2002 a za ktorý bol sťažovateľ odsúdený, priznal. Po vyhodnotení všetkých dôkazov okresný súd dospel k záveru, že nie sú dané skutočnosti, ktoré by

odôvodňovali vyhoveniu návrhu na povolenie obnovy konania, a preto uznesením č. k. 2 Nt 5/2010-15 z 31. augusta 2010 podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania zamietol.

Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia spochybnil vierohodnosť niektorých svedeckých výpovedí vyznievajúcich v prospech sťažovateľa v kontexte s tvrdeniami iných svedkov. Poukázal na nepravdepodobnosť „modus operandi“ trestného činu, ktorého sa mal údajne dopustiť svedok. Okresný súd zároveň spochybnil tvrdenia svedkov o dôkaze, ktorý mal potvrdiť skutočnosť, že trestného činu sa mal dopustiť svedok. V tejto súvislosti okresný súd dal do pozornosti skutočnosť, že aj vzhľadom na závažnosť tohto dôkazu ho svedkovia nevedeli reálne predložiť. Okresný súd naopak vyzdvihol výpoveď svedkyne, ktorá potvrdila, že sťažovateľovi a jeho kolegovi (mestským policajtom) odovzdala v roku 2002 peňaženku s obsahom 200-korunovej bankovky. Okrem toho okresný súd poukázal na povinnosť sťažovateľa a jeho kolegu vypracovať protokol o prevzatí veci, k čomu nedošlo *„a s akým zámerom, o tom už rozhodol súd tým, že oboch obžalovaných uznal vinnými z trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa a uložením trestov“*.

Proti uzneseniu okresného súdu o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd uznesením č. k. 7 Tos 50/10-30 z 24. novembra 2010 tak, že ju zamietol.

Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia konštatoval:

«Vychádzajúc zo znenia ust. § 2 ods. 4 Tr. por. (zák. č. 141/1961 Zb., v prípade povolenia obnovy konania by súd musel konať na podklade pôvodnej obžaloby doručenej súdu prvého stupňa dňa 11. 10. 2002, teda pred 01. 01. 2006, v dôsledku čoho by na pokračovanie v konaní v súlade s ust. § 564 ods. 3 v súčasnosti platného Tr. por. teda zák. č. 300/2005 Z. z. bolo nutné použiť práve doterajší Tr. por. teda už spomínaný zák. č. 141/1961 Zb.), podľa ktorého orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, nečakajúc na návrh strán; pričom priznanie obvineného nezavaruje orgány činné v trestnom konaní preskúmať všetky okolnosti prípadu, priznanie viny zo spáchania

trestného činu nie je absolútnym dôkazom majúcim vyššiu dôkaznú silu ako ostatné vo veci vykonané dôkazy, ale je nutné ho vyhodnotiť tak, ako ostatné vo veci vykonané dôkazy, teda jednotlivo, ako aj v kontexte s ostatnými vo veci vykonanými dôkazmi. Priznanie viny teda bude mať za následok aj uznanie viny zo spáchania trestného činu len za predpokladu, že takéto vyhlásenie je v súlade s ostatnými vo veci vykonanými dôkazmi, ktoré ho svojim obsahom podporujú.

Preto samotné priznanie viny svedkom A. B. zo spáchania skutku, z ktorého bol uznaný vinným odsúdený, samej osebe ešte nemusí mať za následok také zvrátenie dôkaznej situácie, že bude opodstatňovať iné rozhodnutie o vine odsúdeného, ale takýto význam môže nadobudnúť až vtedy, pokiaľ aj ostatné vo veci vykonané dôkazy budú v súlade s jeho priznaním.

Ťažiskovým dôkazom, na podklade ktorého bol odsúdený v pôvodnom konaní uznaný vinným, bola výpoveď svedkyne Z. M., v súlade s ktorou vyznievali aj ostatné vo veci vykonané dôkazy ...

Svedkyňa teda tak v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní trvala na tom, že mestskí policajti v momente preberania nájdenej peňaženky videli jej obsah vrátane tam uložených peňazí, pričom si už len pre odstup času nepamätala, či peňaženku otvorila sama alebo si ju pred ňou otvorili a prezreli samotní mestskí policajti...

Keďže svedkyňa opakovane zhodne trvala na tom, že policajti sa s obsahom peňaženky pri jej preberaní oboznámili, nie je podstatné, či si peňaženku otvorili sami, alebo im ju otvorila svedkyňa, rovnako tak nie je podstatné, či jej obsah po nástupe do práce skontrolovala alebo nie, keďže opakovane tvrdila, že následne teda v čase, keď peňaženku policajtom odovzdávala tak ona, ako aj policajti sa s jej obsahom oboznámili. Vzhľadom na to, že iný dôvod, pre ktorý by svedkyňa nemala hovoriť pravdu, zistený nebol, odchýlky v jej výpovediach, ktoré nie sú z hľadiska ustálenia dôkaznej situácie podstatné, je možné pripísať odstup času...

Napokon ustanovenie § 211 ods. 2 písm. b) Tr. por. neukladá súdu odstraňovať všetky rozpory vo výpovediach svedkov, ale len rozpory podstatné, teda také, ktoré môžu mať vplyv na existujúcu dôkaznú situáciu, preto neodstraňovanie nepodstatných rozporov vo výpovediach svedkov, nemôže mať za následok nesprávnosť, či nezákonnosť súdneho konania...

Za takejto situácie potom nemôže priznanie svedka A. B., že z nájdenej peňaženky v čase od 18. 03. 2002 do 25. 03. 2003 odcudzil 200,- Sk, keďže dokazovaním vykonaným v pôvodnom konaní bolo preukázané, že dňa 25. 03. 2002, teda v čase, keď odsúdení mestskí policajti peňaženku preberali, sa 200,- Sk v nej nachádzalo, v kontexte s dôkazmi a skutočnosťami súdu skôr známymi privodiť pre odsúdeného iné rozhodnutie o vine. Priznanie svedka A. B. je totiž v zjavnom rozpore s ostatnými vo veci vykonanými dôkazmi, a preto ani nie je spôsobilé zmeniť v pôvodnom konaní zistené skutkové závery, a preto ani odôvodniť iné rozhodnutie o vine a tým ani povolenie obnovy pôvodného konania o to viac, že priznanie po ôsmich rokoch, teda v čase keď už nie je možný akýkoľvek postih za takéto protiprávne konanie, samo osebe vyznieva zjavne nepresvedčivo.

Na tomto závere potom nič nemení ani skutočnosť, že svedok A. B. zrejme naozaj doporučené zásielku obsahujúcu ospravedlnenie a sumu 10,- Eur, ako to potvrdil aj svedok J. I. do stánku poslal, keďže o tejto skutočnosti obhajoba predložila (až v sťažnostnom konaní na výzvu súdu) doklad (podací lístok) o zaslaní doporučenej zásielky dňa 22. 01. 2010 na adresu stánku patriacemu svedkovi J. I.»

Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho skutkové zistenia. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, III. ÚS 314/08, IV. ÚS 44/08, III. ÚS 133/09).

Vychádzajúc z citovanej judikatúry, z obsahu námietok sťažovateľa, ako aj z odôvodnenia uznesenia krajského súdu dospel ústavný súd k záveru, že napadnuté rozhodnutie treba kvalifikovať ako ústavne konformné a zlučiteľné s obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Druhostupňový súd pridržiavajúc sa ustanovení v súčasnosti účinného Trestného poriadku, ako aj Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 argumentoval tým, že priznanie obvineného (v danom prípade svedka) nie je absolútnym dôkazom a nezbavuje orgány činné v trestnom konaní povinnosti preskúmať všetky okolnosti prípadu. Krajský súd v konaní o povolenie obnovy konania vychádzal zo všetkých k veci zadovážených dôkazov, pričom ich neskúmal len separovane, ale komplexne tak, aby dávali presvedčivý obraz o spáchanej trestnej činnosti, aby vzájomne do seba zapadali a aby bolo možné z nich vyvodiť nespochybniteľný a logický záver.

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd veľmi podrobne rozobral obsah svedeckých výpovedí a zreteľne predstavil svoje myšlienkové pochody. V tejto súvislosti poukázal na kľúčovú výpoveď svedkyne, ktorá aj s odstupom času vystihla podstatu deja. Nepodstatnú odchýlku v jej výpovediach nepovažoval za potrebné odstrániť, pretože podľa jeho názoru jej odstránenie by nemalo žiaden vplyv na nezákonnosť alebo nesprávnosť trestného konania. Svedkyňa tvrdila, že pri odovzdávaní peňaženky sťažovateľovi a jeho kolegovi (mestským policajtom) v nej bola bankovka v hodnote 200 Sk. Krajský súd ďalej argumentoval tým, že výpoveď svedka, ktorý sa priznal k spáchaniu skutku, pre ktorý bol sťažovateľ odsúdený, vyznieva v spojení s výpoveďou svedkyne veľmi rozpačito a nedôveryhodne, a to z dôvodu, že svedok tvrdil, že z peňaženky odcudzil 200 Sk v čase od 18. marca 2002 do 25. marca 2002, ale svedkyňa naopak (aj v prípravnom konaní) tvrdila, že 25. marca 2002, keď peňaženku odovzdávala sťažovateľovi a jeho kolegovi, sa v nej nachádzala bankovka v hodnote 200 Sk. Priznanie sa svedka k spáchanému skutku krajský súd spochybnil aj z dôvodu, že svedok tak učinil v čase, keď už nemohol byť za tento skutok postihnutý.

Ústavný súd konštatuje, že uvedené tvrdenia krajského súdu o neexistencii skutočností a dôkazov, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami

a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine sťažovateľa, je potrebné považovať za dostatočné a vzhľadom na okolnosti celého prípadu aj za relevantné.

Aj napriek tomu, že sťažovateľ prejavil nespokojnosť s namietaným uznesením krajského súdu z dôvodu nedodržania zásad spravodlivého procesu, a tým aj porušenia zásady prezumpcie nevinu, ústavný súd sa nedomnieva, aby toto rozhodnutie vykazovalo znaky svojvoľnosti. Naopak, závery krajského súdu vyslovené v označenom rozhodnutí je potrebné charakterizovať ako logické a celkom legitímne, pričom hodnotenie dôkazov s nimi zároveň korešponduje, a preto nie je dôvod ich spochybňovať.

Ústavný súd po ústavnej konfrontácii, ktorej podrobil uznesenie krajského súdu s námietkami sťažovateľa, nezistil zo strany krajského súdu taký výklad a aplikáciu všeobecne záväzných právnych predpisov, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. To, že druhostupňový súd nerozhodol v súlade s očakávaním sťažovateľa, ešte neznamená, že došlo k porušeniu zásad spravodlivého procesu.

Tým, že krajský súd dostatočným spôsobom vysvetlil, z akého dôvodu nebolo možné návrhu na povolenie obnovy konania vyhovieť, pričom v tejto súvislosti rozobral dôveryhodnosť svedeckých výpovedí, ktoré spolu s ďalšími dôkazmi potvrdzujú vinu sťažovateľa, nemohlo dôjsť ani k porušeniu zásady prezumpcie nevinu zakotvenej v čl. 6 ods. 2 dohovoru. Navyše, ak krajský súd tvrdil, že dosiaľ vykonané dôkazy nespochybňujú vinu sťažovateľa, nevychádzal z dohadov, ale z výsledku právoplatne skončenej trestnej veci, v rámci ktorej bol sťažovateľ uznaný za vinného zo spáchaného trestného činu, za ktorý mu bol uložený aj zodpovedajúci trest. Takýto postup krajského súdu vylučuje možnosť porušenia práva podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru, pretože o vine sťažovateľa už bolo rozhodnuté zákonným spôsobom, pričom krajský súd v predpísanom konaní (odvolávajúc sa na svoje argumenty) nevytvoril podmienky pre zvrátenie tohto stavu.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa z nej vyplývajúcimi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. marca 2011